

KÜRT MİLLİYETÇİLERİ İŞÇİ SINIFININ MÜTTEFİKİ Mİ, RAKİBİ Mİ?

Aydınlık Dergisi, 3 Temmuz 2005

Yıldırım Koç

Mülkiyeliler Birliği 13 yılı aşkın bir süre önce, 30 Mayıs 1992 günü bir açık oturum düzenledi. Ben de konuşmacıydım. Sunduğum tebliğ, bazı engelleme çabalarına rağmen, Mülkiyeliler Birliği Dergisi'nin Ağustos 1992 sayısında yayımlandı. "Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi ve Silahlı-Ayrılkçı Kürt Milliyetçiliği: Müttefik mi? Rakip mi?" yazısı Mülkiyeliler Birliği Dergisi Yazı Kurulu içinde ciddi bir tartışmaya yol açtı. Bu tartışmalarda Mülkiyeliler Birliği Genel Başkanı Hocam Alpaslan Işıklı bana unutamayacağım bir destek verdi. Yazı Kurulu üyeleri Fikret Başkaya, Haluk Gerger ve Arslan Sonat'ın, bana yanıt olarak kaleme aldıkları "İnkarcılık, Şiddet ve Gerçek" başlıklı yazı önerilerinin yayımlanması Yazı Kurulu tarafından uygun görülmedi. Haluk Gerger ve Fikret Başkaya Yazı Kurulu üyeliğinden, Oktay Etiman ise yazışları müdürlüğünden istifa etti (Gündem, 18.9.1992). Tebliğimin başında, 1989-1991 döneminde işçi sınıfı hareketinin gelişmesine ve aynı dönemde PKK'nın silahlı-ayrılıkçı Kürt milliyetçisi hareketinin güçlenmesine dikkat çektikten sonra, bu iki hareket arasındaki ilişkiyi sorguluyordum. Tebliğimin sonunda şöyle diyordum:

"Sendikalar, işçi sınıfını bölecek eğilimlerin karşısında olmalıdır. Günümüzde ayrılıkçı-silahlı Kürt milliyetçiliği işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin rakibidir, alternatifidir. Sendikalar, düşüncelerin zor yoluyla kabul ettirilmeye çalışılmasına karşı açıkça tavır almalıdır. Ayrılkçılığın ve silahlı eylemin esas alınması, farklı etnik kökenlerden oluşan işçi sınıfı içinde şovenizmi geliştirmeyi, sınıf bilincinin yok edildiği milliyetçi kan davaları yaratmayı ve sınıfın gücünü bölmeyi hedeflemektedir." (Mülkiyeliler Birliği Dergisi, Ağustos 1992, s.28)

O tarihlerde PKK'nın bölücü eylemlerinin ABD emperyalizminin Orta Doğu stratejisiyle ilişkisi pek kurulamıyordu. 12 Eylül sonrasının baskılarına tepki duyan birçok insan, PKK'nın terör eylemlerine sempatiyle bakıyor ve "düşmanımın düşmanı dostumdur" gibi bir anlayışla hareket ediyordu. Yanlış anımsamıyorsam, Mülkiyeliler Birliği Dergisi'nin baskısı biten az sayılarından biri de Ağustos 1992 sayısı oldu. Bazı çevreler bu yazım nedeniyle beni acımasızca eleştirdi ve hatta saldırdı. Ancak yıllar sonra o günkü tavırları nedeniyle özür dileyenler de oldu.

1992-1993 yıllarında soru, "silahlı-ayrılıkçı Kürt milliyetçiliği işçi sınıfının rakibi mi, müttefiki mi?" idi; çünkü PKK, emperyalist güçlerden aldığı destekle, Türkiye'ye cepheden saldırıya geçmişti ve silahsız ve ayrılmayı o gün için savunmayan Kürt milliyetçilerine hayat hakkı tanımıyordu.

Yıllar geçti. PKK, Türkiye'de askeri açıdan yenildi. ABD emperyalistleri PKK'nın yöneticisini paketleyip Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne teslim ettiler. PKK hareketinde bölünmeler başgösterdi. PKK silahlı saldırılarını durdurdu; demokratik platformları kullanma çabalarına ağırlık verdi. Son aylarda PKK'nın terör eylemlerinde yeni bir tırmanma görülse bile, 1991-1993 yıllarını yaşamıyoruz; yaşamayacağız.

Bu koşullarda günümüzde sorulması gereken soru şudur: Kürt milliyetçiliği işçi sınıfının rakibi mi, müttefiki mi?

Bu soruya verilen yanıt birçok ilişkiyi belirliyor. Bir gruba göre, bu iki hareket rakip. Bir gruba göre ise müttefik. Birleriyle ittifak kuran, bundan yarar sağladığı gibi, bunun için bir bedel de öder. Kürt milliyetçilerini müttefik olarak görüp, onların gücünden yararlanmayı ve kendilerini onlara kullandırmayı seçenler, bunun için de bir bedel öderler. Türkiye Komünist Partisi 1920-1951 döneminde Kürt milliyetçilerini müttefik olarak görmemişti. Türkiye İşçi Partisi 1960'lı yıllarda böyle bir hata yaptı.

Ben, Kürt milliyetçiliğinin Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin rakibi olduğu kanısındayım. Rakip olmanın da ötesinde,, düşman saflardayız.

Kürt milliyetçiliği ABD emperyalizminin ve AB emperyalizminin denetiminde bir harekettir. Aralarındaki ilişkiye “müttefiklik” nitelemesini yakıştırmak bile mümkün değil. Emperyalizm emreder, Kürt milliyetçi hareketleri bu emirlere uyar. Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi ise, çıkarları gereği, anti-emperyalisttir. Emperyalizmin kullandığı Kürt milliyetçiliğinin hedefi, işçi sınıfı hareketini de, halkımızı da, vatanımızı da bölmektir.

Emperyalistlerin denetimindeki Kürt milliyetçileri ile ittifak geçici yararlar sağlayabilir; ancak sağladığı yarardan çok daha fazla zarar verir. Bunun somut bir örneğini, 1961-1971 dönemi Türkiye İşçi Partisi yaşadı. Siz birinci TİP’i komünistlikten mi kapandı zannediyorsunuz? Hayır. TİP, Anayasa Mahkemesi’nin 20 Temmuz 1971 günlü kararıyla, “azınlıklar yaratarak millet bütünlüğünün bozulması” iddiasıyla kapatıldı; gerekçeli karar Resmi Gazete’nin 6 Ocak 1972 günlü sayısında yayımlandı. Bu konuda temel kanıt da, TİP’in 29-31 Ekim 1970 günleri toplanan 4. Büyük Kongresi’nde Kürtlere ilişkin olarak alınan 6 no.lu karardı (TİP, **Türkiye İşçi Partisi IV. Büyük Kongresi, 29-31 Ekim 1970, Ankara, Alınan Kararlar ve Yapılan Seçimlerin Sonuçları**, Ankara, 1970, s.6-7).